

obsah žádosti odpovídal ustanovení tohoto paragrafu. Nesprávné pojmenování opravného prostředku nemá ve smyslu zásady vyslovené v 2. odst. § 30 por. nov. rozhodujícího významu.

Stížnost (nesprávně pojmenovaná zmateční stížností, neboť jde o opravný prostředek proti usnesení), podaná hlavním soukromým žalobcem, pokud namítá, že žádost o navrácení v předešlý stav měla býtí odmítnuta jako nepřípustná, je tedy bezdůvodná. Odvolací soud správně jednal, pokud zmíněné podání obžalovaného vyřídil jako odpor.

Poněvadž se obžalovaný k nařízenému novému odvolacímu líčení nedostavil, měl odvolací soud rozhodnouti ve smyslu § 4, odst. 5 zák. č. 8/1924 Sb. z. a n., že v odpor vzatý rozsudek nabyt proti obžalovanému právní moci tak, jako kdyby odpor a zmateční stížnost ani nebyly bývaly podány. Pokud stížnost obžalovaného namítá, že odvolací soud měl v nepřítomnosti obžalovaného přezkoumati věc meritorně a vynéstí nový rozsudek, je bezdůvodná a byla zamítnuta podle 4. odst. § 379 tr. ř.

Odvolací soud usnesením ze dne 23. března 1937 nevyslovil to, co nařizuje právě citované ustanovení zákona, nýbrž pouze ve výroku vyslovil, že svůj rozsudek prohlašuje za platný, a v odůvodnění usnesení uvedl, že zmateční stížnost obžalovaného, ohlášená proti onomu rozsudku, má býtí postoupena nejvyššímu soudu k rozhodnutí. Odvolací soud vycházel zřejmě z předpokladu, že i když tu byl případ § 4, odst. 5 zák. č. 8/1924 Sb. z. a n., nejvyšší soud má rozhodnouti o zmateční stížnosti obžalovaného, podané proti rozsudku. Tento názor se však příčí právě citovanému ustanovení zákona, z něhož plyne, že v takovém případě zmateční stížnost obžalovaného, jenž se zase nedostavil k novému přelíčení, které bylo nařízeno následkem jeho odporu, je zákonem vyloučena.

Pokud stížnost hlavního soukromého žalobce toto vytýká a žádá, aby bylo uznáno, že rozsudek odvolacího soudu nabyt proti obžalovanému moci práva, je odůvodněna. Proto bylo jí v tomto bodě vyhověti, napadené usnesení odvolacího soudu změnití, vysloviti, jak je to uvedeno nahoře ve výroku, a odsouditi obžalovaného k náhradě útrat řízení v třetí stolici. Následkem tohoto rozhodnutí odpadá rozhodování o zmateční stížnosti obžalovaného.

Čís. 6007.

Bylo-li upuštěno od soukromé žaloby po lhůtě stanovené v § 19, odst. 1 zákona o ochraně cti, tudíž neplatně, nepřichází v úvahu ustanovení § 49, odst. 4 tr. ř. o neodvolatelnosti takového prohlášení.

(Rozh. ze dne 20. října 1937, Zm IV 341/37.)

N e j v y š š í s o u d, přezkoumaj trestní věc proti A., obžalovanému pro přečin pomluvy tiskem, zmateční stížnost obžalovaného částečně zamítl, částečně odmítl.

Z d ů v o d ů:

Zmateční stížnost, uplatňující důvod zmatečnosti podle § 385, čís. 1 c) tr. ř., namítá, že odvolací soud měl vynést zprošťující rozsudek ve smyslu § 326, č. 4 tr. ř., neboť soukromý žalobce podáním ze dne 30. června 1936 vzal soukromou žalobu zpět a žádal o zastavení trestního řízení. Zmateční stížnost je bezdůvodná.

Podle § 19, odst. 1 zák. č. 108/1933 Sb. z. a n. může soukromý žalobce upustiti od stíhání, jen dokud soud první stolice nepočal prohlášovati rozsudek. Toto se v tomto případě nestalo, neboť rozsudek soudu první stolice byl vynesena dne 6. června 1936, prohlášení soukromého žalobce o upuštění od stíhání bylo však podáno u soudu později. Bylo-li však toto vzdání se soukromé žaloby neplatné, nepřichází v úvahu ustanovení § 49, odst. 4 tr. ř. o neodvolatelnosti takového prohlášení. Stejně nemohlo býti pro rozhodnutí odvolacího soudu v otázce viny podstatné, že soukromý žalobce při odvolacím hlavním přelíčení proti svému dřívějšímu prohlášení žádal o potvrzení odsuzujícího rozsudku soudu první stolice.

Není tu důvodu vylučujícího zahájení trestního řízení a proto byla zmateční stížnost, pokud uplatňuje důvod zmatečnosti podle § 385, čís. 1 c) tr. ř., zamítnuta podle 1. odst. § 36 por. nov.

Čís. 6008.

Pytliactvo je krádežou v smysle predpisov trestného zákona. Preto je možno dopustiť sa ukryvačstva (§ 370 tr. zák.) nadobudnutím vecí získaných pytliactvom.

(Rozh. zo dňa 20. októbra 1937, Zm IV 393/37.)

Obžalovaný A., nemajúc právo poľovky, zastrelil v cudzom revíri srnu v cene 1.500 Kč a mäso z nej si odniesol domov. Obžalovaný B., hoci dobre vedel, že A. chodí pytličiť, kúpil od neho mäso zo srny. Súdy nižších stolíc uznaly oboch obžalovaných vinnými, a to A. zločinom krádeže podľa §§ 333, 337 tr. zák., § 1 zákona čís. 57/1936 Sb. z. a n., prečinom ukryvačstva podľa § 370 tr. zák. K námietke obhájcu obžalovaného B., že sa tento obžalovaný nemohol dopustiť ukryvačstva, ponevác zákon č. 57/1936 Sb. z. a n. sa netýka krádeže, ale pytliactva, uviedol súd prvej stolice: »Tejto námietke nemožno dať miesto, lebo citovaný zákon síce výslovne neoznačil privlastnenie si zvieratá za »krádež«, ale vyslovil, že ten, kto si zviera privlastní, trestá sa podľa ustanovení o krádeži; z toho plynie, že čin podľa § 1 zákona č. 57/1936 Sb. z. a n. spáchaný je treba označovať za prečin, event. zločin krádeže, ak sú dané podmienky a kvalifikácia pre prečin alebo zločin krádeže; v dôsledku toho je možné aj ukryvačstvo v smysle § 370 tr. zák.«

N a j v y š š í s ú d zamietol zmatečnú sťažnosť obžalovaného B.